

Amor si dincolo de mormentu.

Novela

De

Ponson du Terrail.

Traducere

de

N. F. Negritiu.

Editur'a si provedietur'a traducatoriului.

SABIIU.

Tipariulu Tipografiei Eredei lui Georgiu de Closius.

1878.

821.105.1-52=105.1

I.

Pre timpul domnirii lui Ludovicu XV. in cas'a de opera, se petrecea unu balu mascatu fórte interesantu si elegantu.

Unu aprodu cu peru blondu imbracatu dupa mod'a de sub Mari'a Stuart, urmaria pre o juna dama spaniola.

Ambii avéu vestminte fórte elegante, cu cari convenia figur'a, misicarea si intréga portarea loru.

Aprodulu erá inaltu, sveltu, cu ochi vèneti si cu o cautatura pucinu seriósá si intunecata, — la antâi'a privire se potea cunósce, cà e fiiulu Scotiei.

Dam'a spaniola si-portá mantéu'a cu tóte graciile unei femeie andalusiane; statur'a-i frageda dara compacta representá galanteri'a farmecatória a aceloru regiuni ferbinti, in cari s'a amestecatu sangele saracenu cu vechiulu sange crestinu.

Aprodulu erá fara de masca; dam'a spaniála inse portá o masca de porfiru, subtîre si bine intocmita, care i acoperia ochii si o parte a nasului. Pomposulu ei peru negru se parea a patrunde filetulu subtîre, ce lu-tienea intr'un'a, in manile ei luciau bracielete inseilate din zechine, — si intregu portulu ei erá nobilu si aristocraticu chiar' cá a aprodului.

Cám o diumetate de óra o urmà aprodu in tóte partîle, pâna candu in urma i potù siopti la urechla

câte-va cuvinte si faci'a lui tradá o emotiune profunda si pasiunata, cu óre care amestecu alu fantasticului.

Frumós'a dama spaniola, fara de voi'a s'a 'lu atragea catra sene, cu o potere magica.

In surisulu pucinu ironicu alu buzeloru ei cirésie si in privirea profunda a ochiloru ei intunecati, lânga care porfir'a para nelustrósa si subra, se ascundea ceva potere demonica, atragatória, — cu tóta acestea ea nu se para a cercá se faca vre-o impresiune, ma cu totu pretiulu cercá a disparé prin multíme. Si tenerulu prin acést'a se indemnà si mai multu, cá se o urma-résca la totu pasulu.

— De ce fugi de mine, frumósa fiica a Grana-dei? — o intrebà elu in unu tonu rogatoriu, melancolicu si ferbinte, candu ajunsu prin multíme in apropiarea ei.

Ei convenirà in coridorulu din care nesce usie simple ducéu in loje.

— Pentru-cà amorulu totu-dé-una trebue incun-giuratu, — respunsè dam'a, si sunetulu versului ei erá intr'unu contrastu estraordinariu cu acelu surisu, care urmà immediatu pre buzele ei, lasându sê i se vedea dentii albi cá néu'a.

— Asié dara tu credi cà eu te iubescu! — dîsè aprodulu cu facia amorósa.

— D'apoi alt'mintrea de ce m'ai urmá la totu pasulu? — intrebà dam'a redicandu-si pucinu capulu.

— O! déca tu m'ai iubí! — oftà aprodulu. Asiu fi mai ferice de-câtu angerii Edemului!

— Iubitulu meu aprodul! — dîse dam'a, si intru aceste ochii ei straluciau atâtu de multu de sub masca încâtu facurà se palpitate cu focu anim'a aprodului, — noi aici suntemu in balu, unde ómenii se indatinéza

a-si adresá cuvinte frumóse si placute, spre a le uitá in diu'a urmatória.

— Acést'a o portu face altii, — dîsè cu pasiune aprodulu, — dara eu nu-su dintru aceli'a, — eu nu am mintîtu nici odata in viéti'a mea. Eu sum acel'a care me vedi! Cetatea stramosiloru mei e in Scoti'a si de-vis'a firmei nóstre e „*sinceritatea*.”

— Frumosulu meu scotianu. — respunse dam'a mascata, cautându cu atentiune la densulu, nicî eu nu sum dama francesa, de-sî fûi nascuta in Franci'a. Pre mam'a mea o-au leganatu la umbr'a Alhambrei, si in vinele mele circula sange mauresu. Déca asiu iubí eu vre-odata si asiu avé causa a fi gelósa, ace'a ar' constá viéti'a rivalei mele. Se lasàmu dara acést'a si me uita te rogu; eu cugetu amorulu de ce-va multu mai seriosu, decâtu cá se se pota pune la vorba intr'unu balu. Eu nu cunosc decâtu amorulu spaniolu, care e ferbinte cá sórele si mistue pre cel'a ce se apropia de elu.

— Ah, adorat'a, iubit'a mea andalusiana, — siopti aprodulu in unu tonu aprópe inadusîtu, — nicî tu nu me cunosci. Fîi patriei mele traiescu si moru cu antâiulu si uniculu amoru, si acestu amoru tiene si dincolo de mormentu.

— Intru adevèru? — intrebà dam'a. Si tu m'ai poté iubí si dincolo de mormentu?

— Da! — respunse tinerulu si si-puse man'a pre anima. Déca Ddieu mi-ar' concede acést'a . . . eu m'asiu desceptá si in mormentulu meu, cá se cugetu la tene, si déca piciórele t'ale ar' atînge érb'a, ce va cresce pre mormentulu meu, ósale mele ar' saltá de bucuría.

— Dara . . . déca asiu morí eu mai antâiu? — intrebà dam'a andalusiana, cu unu versu seriosu.

— Déca tu ai morí mai antâiu, eu asiu fi sinceru si umbrei tale, cum sum acuma fientiei t'ale, — si déca ceriulu ar' concede cá in o nópte se te areti inaintea mea, eu chiar' asié ferbinte ti-asiu sarutá manile ghiacióse, cum tí-le sarutu acuma. — Si cu aceste dusè la buzele sale ferbinti man'a delicata a damei spaniole, si o sarutà cu pasiune.

— Bine dara! — dîse dam'a, respondiendu stringerea gîngasia a manei s'ale, — eu ti-concedu se me iubesci, si voiu vedé de cumva mi-vei fi sinceru.

Junele voí a se aruncá la piciórele ei, dara dam'a lu-retienù.

— Nu, nu! — dîse cu surisu rapede . . . Nu acuma! Mai tardíu! Noi vomu mai convení!

— Inse! - . . . candu? — intrebà junele cu dorulu pasiunatu alu amorului.

— Nu sciu. Póte aici, póte aiurea, dara la totu casulu vomu mai convení. Dđieu cu tine!

— Ce? D'apoi me alungi de lânga tine si inca nu voiesci a-mi aretá nici faci'a ta?

— Si pentru ce se ti-o aretu? Au nu ai găcitu însu-ti, cà-su frumósa? — si ochii-i minunati straluciáu prin pleopele ce se misícau cu atât'a superbía. Acum trebue se me lasí. . . , eu asié voiescu!

Si cu aceste impinse cu delicatetia catra usie pre Junele aprodu.

Afara in foisioru, 'lu-incungiurarà o céta intrága de domino; si elu fù rapitu mai departe de catra multíme. Candu se reintorsè la loja, usi'a erá deschisa. Dam'a cea placuta disparù-sè deja.

II.

In desiertu cercà junele aprodu pre dam'a sa, cu septemanile si lunile intregi.

Nici unu singuru balu nu lasà necercetatu; cercetà Parisulu, Versaillulu, Marlytulu, — dara nicairi nu dede de nici unu semnu care se-lu conduca la frumós'a dama andalusiana.

La inceputu cadìu in o morositate profunda. Dar' era inca pré teneru pentru de a se amari in tóta viéti'a sa; si acést'a nu convenia nici cu natur'a lui plina de vioiciune. Se incercà a uitá pre frumós'a dama necunoscuta, carei'a i jurase amoru — facéndu-se a crede, cà ace'a a glumitu numai cu densulu.

Elu devenì celu mai veselu fiu alu lumei. Anim'a lui inse remase nestricata, pentru-cà dam'a spaniola erá inca totu viua in memori'a lui, si acést'a iu-retienea dela coruptiune. Avereá nu neinsemnata a densului, — pentru-ca vicomtele Ralph si-lasà patri'a cá nobilu Scotianu cu destula avere si pasì in serviciu la curtea dela Versailles cá gardistu regescu, — si-o risipì tóta pâna la celu din urma cruceriu.

Creditorii incepéu a-lu incomodá; — trecurá doi ani, si Ralph trebuiá sê se hotarésca. Din omulu ilusiuniloru, elu devenì omulu realului seriosu, — dara mai multu cu gur'a, decátu cu anim'a. Portarea usio-rateca a lumei franceze de atunci lu-rapì si pre densulu.

Domnedieu, amoru si casatoria, pre atunci eráu concepte, cari se potéu aplicá dupa impregiuari, precum adeca i veniá cuiva mai bine la socotéla.

Singur'a fientia pre care o iubiá din totu sufletu seu, icón'a idealului seu, l'a uitatu, l'a abandonatu.

Pentru ace'a nu e mirare, déca acestu june se schimbà cu totul. Tóte-su vanitate si misieliá! — 'si dícea densulu adese. — Ar' fi avutu trebuintia de o mana sincera de amicu, séu de o anima iubitória de femeia, cá se-lu mantuie din valurile peritiunei cari 'lu tragéu din ce in ce mai afundu. — Dara elu nu a aflatu nici un'a nici alt'a, din acestea.

In asié stare se aflá densulu, candu in o di luchiamà la sene unchiulu seu metropolitulu, care erá unu individu cu influintia mare la curte.

Unchiulu cunoscea starea financiála decadiuta a nepotului seu, si-i spuse scurtu si fara tóta reserv'a, cà trebue se iee de socia o dama avuta. Ralph sciea cà nu este scapare . . . Pentru ace'a nici nu entrebà, ca frumósa si virtuósa e femei'a pre care i-o destinase metropolitulu? Se multiamì cu ace'a simpla notitia a unchiului seu, ca domnisiór'a de Roche-Noire e fórte avuta si apartiene la aristocratí'a mai multa.

— Fara intardiare, . . . trebue se grabescei spre a-i face omagiale! — díse unchiulu. In restempu de patru septemani se póte face si ospetiulu. — Eu am scrisu deja la mam'a fetei si pre tine te si ascepta in Roche-Noire. Éca aici suntu dóue sute luisdori, cá se te poti infacisiá in modu cuvenintiosu. Asié dara numai succesu ferice! — Cu aceste lu-benecuventà, si Ralph se indepartà diumetate indestulitu, diumetate surprinsu. — I se para cà si cum éra-si s'ar ivi inaintea densului figur'a frumósei andalusiane in tóta stralucirea s'a, cá si cum ar' vedé ochii ei negri cautandu la densulu atâtu de seriusu si întrebatoriu, cá si

atunci cându i-a descoperitu iubire si i-a juratu amoru eternu.

— Cugete nebune! . . . departatî-ve dela mene!
— dîse elu, vorbindu intru sene. — Eu te iubescu si acuma, si nicî nu-mi voiu calcá juramentulu, desî sum silitu a luá pre alt'a de femeia. Casatorî'a inca nu e nesinceritate, . . . pentru-cà eu nu iubescu pe fitóri'a mea socia. O! de ce nu te-ai ivitu si dupa ace'a inaintea mea, tu dama frumósa, majestósa si farmecatória! Eu mi-asiu fi sacrificatu si viéti'a pentru tene, si tu póte ca ai voitu a glumí numai o óra cu mene.
— E nebulu care cauta neincetatu indereptu la trecutu!

— Séu póte ca a moritu! — dîsè unu versu in launtrulu densului, — si la acésta cugetare se cutrierà, desî voise a-si escusá prin ace'a infruntarile ce sí-le facuse. — Trista cale de nunta! — suspinà elu — dara nu potu face altmintrea, — sum silitu! . . . Ori traiesci ori ai moritu . . . iérta-me! Eu asiu fi remasu sinceru, déca remaneai si tu! . . .

III.

Erá o séra rece si senina de érna, cându ajunsè vicomtele Ralph la marginea unei paduri de bradu, care formá mediuin'a posesiunei baronului de Roche-Noire. Vicomtele fù silitu a-si lasá servulu ce-lu insocia in unu tégusioru, fiindu-cà devenise greu morbosu. Si astfeliu singuru singurelu a sositu la padure. I se spusè, cà in marginea padurei va aflá unu bordeiu, in care locuesce fiulu, padurariului, care conduce pre straini prin padurea cea mare, pâna la castelulu de Roche-Noire. Acum vicomtele stá inaintea bordeiului si batea la usia.

Preste pucinu întrebà din launtru unu viersu pucinu tîmpitu: Cene-i? Ce voiesce?

— Unu caletoriu, pre care trebuie se-lu conduci in castelulu de Roche-Noire! — respunsè caletoriulu.

— Sum obositu si n'am nici o vaia de a conduce pre nemenea, — dise din launtru acel'a-si viersu.

— Esi strengariule! Ti-oiu da bacsisiu! — dîse Ralph.

Preste câte-va mominte se deschisè usi'a si esî o figura de statura abia midflocia, imbracata in manecariu vînetu si in caltîuni mari de piele, dupa mod'a din regiunea ace'a. In capu avea o palariá mare cu resfrantura lata, care i acoperia mai de totu faci'a. Si afara de ace'a erá cam întunerecu si numai néu'a respândea o lumina óre-care, Ralph dara numai fórte pucinu a potutu vedé faci'a junelui, care punendu-si pre umeru pusíc'a, grabì inainte.

— Tu esti acelu Ioanu Denis, pre care mi-lu nu. mirà? — întrebà vicomtele.

Unu »da« silitu si caracteristicu, fù respunsulu. Apoi inca mai tare grabì inainte junele, asié încâtu vicomtele, pentru-cá sê-i póta urmá, trebui sê-si împintene in buiestru calulu.

Este o privelisce morósa si intristatória calarirea prin o padure solitaria atâtu de întunecósa. — Ramii de bradu ingreuitati de zapada se plecáu spre drumu, care nu se potea cunósce decâtu cá o mica linia alba, cá si pe ceriu calea lui Iacobu (via lactea). — Pasii conducatoriului seu abia se potéu audí prin zapada. — Ralph avusè destulu tîmpu, cá se se cufunde in cuge-tari, a caroru directiune se unia intru atât'a cu regiunea morósa prin care caletoria.

-- Am ajunsu la sapa de lemnu! cugetà elu, — nu am nimica avere si sum incungiuratu de detorii . . . si tóte aceste numai pentru-cà acea femeia farmecatória mi-a turburatu anim'a, — si apoi m'a uitatu! Déca o asiu fi potutu revedé, si eu asiu fi fostu celu mai bunu, celu mai sinceru si probabilminte si celu mai fericitu barbatu . . . Ér acuma, asemenea unui birbantu nebunu caletorescu cu calari'a prin acésta regiune, facia cu care bercurele si muntii partiei mele se potu privi cá si unu paradisu . . . Unu nobilu seracu care voiesce a se ajutá prin cesatoría, . . . care si-léga tóta viéti'a s'a cu o necunoscuta, póte cu unu monstru ingrozitoriu! Oh! . . . fugiti inse voi ingrigiri intunecósel! Eu sum inca destulu de june, si nu-i juru credintia, de-sî i tindiu man'a mea. Am fôrte multi cunoscuti, cari s'au casatoritu cu fete avute si nu-si privescu femeile decâtu cá pre nisce servitórie de cuina, ma adese si mai pucinu. De ce se nu me potu invetiá si eu cu o stare care e asié de tóte dílele?! Pre lânga tóte aceste consolari inse, elu se simtî descuragiatu, ma chiar' nefericitu . . .

O, déca si-ar' poté pune elu capulu seu blondu lânga capulu cu perulu negru lucitoru, — care din nóptea ace'a pururea atêrna inaintea densului!
Departa-te cugetare trista!

— Audi, baiate! — díse apoi pentru cá se se mai distraza icâtũ-va — departe e ince Roche-Noire?!

— Cám de o diümetate de óra! — respunse conducatoriulu, fara cá se caute inderetru.

Acestu june avea unu tonu caracteristicu, profundu si têmpitu

— Cunosci pe domnisiór'a de Roche-Noire? —
intrebà Ralph mai departe.

— Credu dieu eu!

— Frumósa-i?

— Cá si unu angeru, bunulu meu domnu!

— Ah! . . . Intru adevèru? Apoi déca vei
fi graitu adevèrulu, bacsisiulu nu va lipsí! Da, — asié-i
dins'a de avuta precum se vorbesce? Dara spune-mi
adeveratu!

— Fara cea mai mica indoiéla! — respunse ju-
nele. — Baronulu de Roche-Noire e celu mai avutu
omu in intregu tienutulu acest'a; padurea lui se estinde
pre o surfacia de díce miluri, ér ce'alalta posesiune
a densului cuprinde unu spaciu inca si mai mare. Insu-si
castelulu, ori si câtu de vechiu se vede, este trasu
cu auru, si in departare de dóue-dieci mile de la Ne-
vers pâna la Dijon si de la Auxerre pâna la Autun,
nu este nici unu june cavaleru, care se nu ofteze dupa
domnisiór'a baronitia, care e chiar' atâtu de frumósa,
pre câtu si de avuta.

— Alu dracului! — murmurà Ralph, — dîci
ceva baiete! — Apoi si are destui petîtori, — asié
dara?!

Junele la aceast'a scóse unu risetu caractristicu,
. . . baremi inaintea lui Ralph asié de sarcasticu, parù
acestu risu extraordinariu.

— Dóra si domní'a ta grabesci la petîte? — in-
trebà dupa ace'a junele.

— O gâcisi, baietielulu meu!

Junele respunsè numai ca unu simplu »Ah!«
dara acestu oftatu fù espresu cu unu asié sarcasmu,
încâtu Ralph se redicà in siea si strigà dupa elu.

— Ce sê insemne aeést'a, strengariule? Vorbesce numai!

— Dóra te-am vatematu?

— Ba! Dara dorescu a sci, ce se insemne risu-ti caracteristicu. — Asié dara domnisiór'a avutu multi petitori?

— Da.

— Si nimenea nu i-a cascigatu favorulu?

Junele inaintandu neinctetu, si-scuturà linu si majestosu capulu

— Eu locuescu in bordeiulu dela marginea padurei, precum scii si domniat'a — dîse junele. Totu eu am condusu pre acei domni frumosi si avuti, cari mergéu la Roche-Noire, spre a cere man'a domnisiórei baronitiei, dara nici unulu n'au ramasu acolo.

— Si de ce nu? Dóra nici nu i-au bagatu in séma domnisiór'a.

— O, nu domnulu meu, nu o fostu asié! Ea si-tindea man'a la toti si si cununí'a inca se defgea. Dara candu sosia tempulu defiptu, nu audieam sunandu campan'a de cununí'a, ci vedeam unu calaretiu alergandu rapede de catra Roche-Noire, cu frêulu liberu, palidu cá mórtea, cá si candu l'ar fi alungatu monstriei infernului, si acestu calaretiu totu-dé-una erá mirele.

— Intru adeveru? Asié dara de siguru e urita domnisiór'a! — dîse Ralph in unu tonu mai linu si esaminatoriu.

— Oh! Domniat'a te insieli, domnulu meu! Domnisiór'a e frumósa cá si unu angeru . . . Dara Roche-Noire e unu locu afurisitu. Póte cà satan'a s'a incuibatu in elu!

— A, eu nu me temu de aceste, — dîsè Ralph, ridîendu cu hohotu. Eu me ducu in Roche-Noire cu propusulu tare cá se si remanu acolo.

— Da, vei remané vre-o nópte! — dîsè incetu junele — si apoi te vei reintórce si domniat'a . . . si inca póte se si mori de frica, cum a patît'o si marquisulu des Ormes . . . La aceste de-odata se oprí. Ralph cautà impregiuru, . . . in pucina departare zari ceva lumina, care se parea a atêrná între ceriu si pamentu.

— Acel'a colo e Roche-Noire! — dîse junele. De aici si singuru vei poté merge pâna acolo. — La revedere mâne demanétia nobilulu meu demnu! . . . Si pre buzele lui se iví unu risu asié de sarcasticu cá si risulu satanei. Apoi, asemenea unei umbre, disparú de lânga Ralph in intunereculu noptiei. Dar' risulu lui inca totu resuná in urechile lui Ralph, pâna candu in urma a peritu cu totulu.

Ralph plinu de îndrigîre inaintà mai departe cu calulu seu. Nu scimu, cà óre sér'a rece de érna séu altũ-ceva a fostu caus'a, dara elu se cutremurà deodata din crescetú pâna in talpi.

I-i venira in minte vechile fabule cu spirite si demoni, ce audîse in Scoti'a — patri'a sa; si si-continúá calea mai morosu decâtu cum se cuvîne unui teneru de dóue-dieci si doi ani, care pasiesce ca petîtoru.

— Strengariulu acel'a si-a batutu jocu de mene! — eugetá elu calarindu mai departe, dara lasa viie-mi numai inainte cà l'oiu invetiá eu. Unchiulu meu a dispusu cu baronulu casatorí'a pre cale epistolara, si eu voiu luá de femeia pre dómnisiór'a de Roche-Noire, déca numai nu e mai urita decatu nópteá.

Șe ivì deja periferi'a întunecósa a castelului, care se redicá pre unu vêrfu de stâncá. De-sî erá inca destulu de departe, pentru de a poté deosebí in întunecime locurile din giurulu cetatiei; dara i se parú cá acestu edificiu s'ar fi redicatu inca pre timpul resbeleloru cruciate. Multe fabule vechi si in parte ingrozítórie eráu împreunate cu acestu locu, — dara baronii cari de seculi locuira aici, eráu cunoscuti ca suditi credintiosi ai regelui si afara de ace'a toti fusera adeverati cavaleri. Cu tóte acestea castelulu, cu mic'a lumina, care stralucea melancolicu din ferestrele-i acufundate, avù influintia întunecósa a-supr'a lui Ralph. Afara de ace'a in elu domniá o linisce mormentala. — In imaginatiunea vicomtelui se ivira tóte vechile romane despre cetátile spiriteloru. — Cu tote acestea elu si-impintenà calulu si galopandu pre dinaintea unei porti obduse cu place de feru, trase clopotielulu. Sunetulu campanelei resunà solemn, potemu dîce lugubru, in castelulu, si sumutià puternicu canii ce stá la sentinela.

Indata se ivì unu servitoriu betranu, carui'a Ralph si-descoperì numele. Servitoriulu sciá deja ca se ascépta vicomtele, si indata lu-conduse in curtea castelului, care avea aspectulu morosu alu evului mediu. Acésta curte întunecósa formá unu contrastu eststraordinariu cu uniform'a moderna a servului. Intru ace'a sosirà si alti servitori, spre a luá calulu lui Ralph, — éra servitoriulu betranu conduse pre vicomte in aríp'a principala a edificíului imposantu.

Chiar' candu voia Ralph a pasî prin usi'a cea mare a castelului, audí in apropiare unu cantecu monotonu si doiosu.

Unu barbatu si unu baietu cantá impreuna intru o sala, din parterulu edificiului, — in ferestrele carei'a stralucia o lumina debila.

— Dóra aveti mortu? — intrebà Ralph, surprinsu.

— Da, domnulu meu. Unu bietu padurariu, care a locitu in marginea padurei s'a aflatu inghaciatu in drumulu de tiéra, si noi l'amu adusu aici. Mane lu vomu inmormentá.

— Unu padurariu? . . . Care a locuitu in marginea padurei? intrebà Ralph.

— Da, domnulu meu! Cu numele Ioanu Denis.

— Ioanu Denis? . . . Dara cum se póte acést'a? Séu póte ca acést'a e tatalu baiatului care m'a condusu pre mene aici?

— Ba nu, domnulu meu! Acolo a locuitu singuru fiulu. — Pre tatalu seu l'amu inmormentatu inca cu unu anu inainte de acést'a. Ioanu Denis a fostu uniculu fiu alu densului, care a locuitu in bordeiulu acel'a dela marginea padurei. De comunu elu conducea aici pre domnii straini. Nicǐ nu se afla in regiunea intréga mai multi ómeni cu numele acést'a.

— Lasa numai, cà voiú vedé acusi! — response Ralph. Trebue se me convingu insu-mi.

Cu aceste pasì rapede in sal'a din care se audia cantarea.

Unu preotu si unu teneru cantaretiu eráu ingenuchiati inaintea unui catafalcu pre care jacé mortulu, a carui facia erá acoperita cu o invelitória.

Dóue lumine de céra ardéu la capulu mortului.

Ralph luà in mana o lumina; redicà invelitóri'a si . . . se retrase cu rapediune indereptu

De-sî nu esaminasè faci'a conducatoriului seu asié cum s'ar fi potutu esamina in diu'a luminósa, totu-si si-aducea bene a-mente de trasurile particulare ale acelui'a.

Si densulu credé ca vede chiar' acea facia galbena, peru intunecatu, ochi inchisi si buze palide, cari portau asié dîcêndu espresiunea bravadei, ironíei si a batjocurei.

Man'a lui Ralph su care tienea luminarea, tremurá in timpu ce privia mortulu. Apucà man'a mortului, dara ace'a erá amortîta si inghiaciata. Pusè apoi man'a in directiunea animei acelui'a, dare ace'a inca erá rece, amortîta si fara de viétia. Ralph puse inde-reptu lumin'a si aprópe ametîtu parasì sal'a.

— De siguru ceneva a voitu a-si bate jocu de mene, candu mi-s'a recomendatu de Ioanu Denis, pentru-cá astfeliu se capete léf'a conducatoriului, — cugetà elu. — Dara a semenarea erá extraordinaria, si vest-mintele inca eráu chiar asemene si inca si acum i suná in urechi risulu satanicu alu tenerului calauzu. . . .

Castelulu de Roche-Noire incepea a displacé vicomtelui Ralph.

Elu urmà servitoriului pre treptele cele mari de pétra pâna in etagiulu antâiu, si trecêndu prin câte-va odai, aflà cà cu câtu inaintéza mai multu catra partíle locuite, cu atât'a odaile sunt mai splendide.

Cea de antâia erá mobilata de totu in stilulu evului vechiu, — mobiliarea celei de a dóu'a reamentia epoc'a lui Enricu IV., — a trei'a erá mobiliata cá in timpulu lui Ludovicu celu mare. A patr'a, care erá mai mica decâtu celélate, representá acelu pretentiosu rococco, care lu-adusese in moda dómn'a de Pompadour.

Acésta odaia adjustata cu oglindí de Veneti'a, tapete orientale, cristale boeme, mobilie aurite si de bronzu si cu vase japaneze, aretá chiar atát'a avutíá, pre câtu gustu esteticu. Si erá in o contradictiune extraordinaria cu exteriorulu castelului si cu camer'a mortuara din parteru. — Anim'a lui Ralph incepé a se mai usiorá.

Aici tóte lu-facéu se-si readuca a-mente de Versailles, de viéti'a splendida a desfetarii, — de realitate.

Servitoriulu deschisè in urma dóue aripe mari de usia anunciandu pre:

— Vicomtele Mac-Brien Ralph.

Ralph stete unu momentu in usis si petrecù rapede cu privirea sa odai'a care erá mobiliata dupa gustulu de la Versailles, din care nu lipsia nici chiar' odorulu caracteristicu a »Poudre à la Maréchale« si a apei de benzin. Pe coraicelele caminului ardéu mai multe lumine, a caroru vedere se reflectá inmiitu in oglindíle mai mari si mai mici.

La acésta privelisce intru atát'a se incuragiá incátu uitá pre Ioanu Denis si totu ce-lu priviá pe acel'a. Acésta schimbare rapede inse fu efeptuita in densulu si prin ace'a, ca in apropiarea caminului observà o dama fórte placuta, siedindu lângá unu domnu betranu.

Ralph pasí linu si securu in launtru, si se apropiá catra densii.

Betranulu se redicà. Elu erá cam de 70 de ani, dara totu avea o constructiune inca destulu de venjósá, nesce bucle albe fórte frumóse, si erá imbracatu cu gustu si precum se vedea din ciorapii albi de metasa, avea nesce pulpe poternice, cari i le-ar fi invidiatu chiar' si multi teneri cavaleri.

Dam'a erá cam de 20 de ani. Ea avea o facia alba si nesce bucle blonde, asemenea madonei lui Raphael. Colórea ochiloru ei erá asemenea azurului intunecatu a ceriului Italiei, si miclele-i mani aristocratice eráu fine si albe cá cér'a. Se pareá, cà radiele sórelui nici odata nu s'au atinsu de aceste membre placute; ea erá asemenea acelei flori, care cresce la umbra si astfeliu si-conserva admirabil'a ei delicatetia.

Ralph fù prea placutu surprinsu, candu se plecá cu curtuosia inaintea ei.

— Ah, vicomte! — díse baronulu apropiandu-se cu dulcétia catra teneru, — domni'a ta esti adeveratulu esemplariu alu cavaleriloru. A te infacisiá cu atát'a punctuositate pre unu tempu cá acest'a. . . .

Ralph respunse cu respectu, — si preste câte-va mominte siedea deja lângá barbatulu acel'a pre care lu-priviá cá pe parintele seu, si lângá femeia ace'a care i erá destinata de fitória socia a vietiei.

Junele erá unu conversatoriu alesu; salele dela Versailles si Marly lu-invetiara. Betranulu baronu erá inca totu vigurosus si vioiu. Ér Ermin'a de Rochenoire luá parte in conversatiune cu delicatetia, placere si fara genare, petrecându tóte discursurile cu cea mai mare atentiune, ce'a ce facù pre Vicomte cá se-si formeze cea mai buna opiniune despre spiritulu si cultur'a ei.

Ralph uitá de totu, ca e in departare de o suta de mile dela Parisu, si ca se afla in o padure atátu de cumplita si in unu castelu, care conducatoriulu i-lu infacisiase cá pre locuinti'a satanei.

Conversatiunea deveni mai liniscita, indata ce se pusera la cina, care fù servita in unu refectoriu de

minune splendidu, unde fiindu atêrnate fôrte multe portrete, usioru se potea deduce, ca o »odai'a stramo-siésca.« Acést'a erá o sala rece, ghiaciósa, — si conversatiunea deveni monotona.

Privirea lui Ralph se impiedecá intr'unu portretu — care lu-neodihni preste mesura.

Acest'a erá unu portretu de marime naturala, si se vedea, ca nu erá de multu depinsu . . . celu pucinu cadrulu straluciá cá si nou de noutiu; . . . si colorile inca eráu fôrte viue. Representá o dama juna de frumsetia admirabila, cu bucle negre intunecóse, cu facia nobila si farmecatória, cu ochi focosi, iar' pre buzele-i rosii ciresie cu surisulu celu mai provocatoriu. In acésta facia frumósa se potea cetí espresiunea nedescriptibila a vigórei si vioitiunei, dara totu odata si cev'a demonicu si bruscu, si cu tóte ca ace'a nu se potea díce regulata, totu-si tóte trasurile conveniau deplinu si producéu o influintia rapitória si ademenitória in celu ce o priviá.

Chiar' asemenea a fostu si dam'a andalusiana a densului, celu pucinu asié si-o inchipuiá Ralph, fara de masca. Ochii densului atêrnara infipti pre portretu, care párea a vorbí si a ride.

In o glasura auria de sub icóna, pre unu pedestalu de auru se potea cetí numele „*Fulmen*“, nume placutu la spanioli, care insémna *fulgero*. +

In desiertu se nisuiá Ralph a se devinge si a-si luá ochii dela acestu portretu; indesiertu se încercá a trece conversatiunea la directiunea de mai 'nainte . . . ca-ci nu potea!

Nici nu cutesá a cautá mai multu la Ermin'a. Ea i paré atâtu de timida, rece si morósa pe lânga

faci'a rosateca, plina de viétia si sanetósa, a celei depinsa in icóna!

Betranulu inca erá tacutu; ér Ermin'a si-plecà in diosu capulu si nicì nu luà mai multu parte in conversatiune.

— Pre cene representa portretulu acest'a? — intrebà in urma Ralph cu emotiune batetória la ochi.

Baronulu cá si cum nicì nu ar' fi audítu acésta intrebare, cautà cu frunte incretíta spre taieriulu seu, ér baroniti'a se parea distrasa. Ralph intru adevéru erá cuprinsu de o ingrigîre dorerósa; si se simtî forte usioratu, candu dupa petrecerea cinei se retrasera intr'alta odaia.

Acolo, unde nu-lu mai petrundea farmeculu portretului, 'si redobandì liniscea. . . E bene, . . . spaniolele sémena un'a cu alt'a! — cugetà intru sene.

— De ce se fia fostu chiar' acést'a dam'a cu care am convenitu eu? — medità elu mai departe. — Asiũ fi nebunu, déca mi-asiũ periclitá noroculu cu distractiune si preocupatiune pentru o zugravitura chimérica si pentru o asemenare. — Ermin'a e destulu de frumósa, pentru cá se póta rivalisá cu ori si cene!

Si cu aceste se incercà a cautá in ochii ei frumosi si suavi; cá si cum prin acést'a ar' fi voiitu a departá de totu farmeculu care lu-produsè in densulu portretulu acel'a.

Si acum nicì Ermin'a nu erá atâtu de nepreocupata, cé inainte de cina. Probabilmente nu i-a placutu portarea lui Ralph din restempulu cinei. . . . Celu pucinu asié cugetá junele, pentru ca dens'a parea a-i incungiurá privirea.

Preste o óra domnisiór'a de Roche-Noire, facându unu complimentu, se retrasé.

— Acum potemu vorbí seriosu, iubitulu meu amicu! — díse baronulu atingându cu delicatetia umerulu lui Ralph. Domni'a ta scíí pentru ce esti aici? . . .

— Unchiulu meu metropolitulu mi-siopti ce-va, — respunse vicomtele. . . . Si scíí domni'a ta, ca mie mi-a parutu farmecatória domnisiór'a de Roche-Noire! Baronulu se inchinà cu gratiositate.

— Déca ar' depinde numai dela mine . . . continuà Ralph.

— Fara indoiéla, numai dela domni'a ta! — respunse betranulu suridiendu.

— E bine, déca sta lucrulu asié, — cu câtu mai curendu cu atâtu mai bene! — díse Ralph. — Ce dîci domni'a ta la acést'a?

— In câtu privesce cununi'a, totusiũ trebuie se mai acceptamu vre-o optu díle. In dominec'a cea mai de aprópe te vei poté daclará ficei mele. Ér pâna atunci vomu petrece tempulu, catu se póte mai bene. — Place-ti a vená?

— O! eu sum venatoriu pasiunatu.

— E bine, asié dara vomu vená! — díse cu vioiciune baronulu — éra sér'a ni va cantá Ermin'a la fortepianu. Inse . . . domni'a ta se vede ca esti fórte obositu. Érta-me pentru necurtuosi'a, ca te-am retienutu atât'a tempu dela odichna.

Baronulu dede semnu cu clopotielulu si indata vení servitoriulu, cá se conduca pre Ralph in odai'ă sa. Betranulu si junele si-poftira «nópte buna!» si apoi cestu din urma merse dupa servitoriu.

Ei avură de a trece prin »odai'a stramosiésca« si anim'a lui Palph palpità cu focu, vediëndu din nou portretulu si cetindu numele Fulmen.

— Cene-i dam,a acést'a? — intrebà pre servitoriu.

Betranulu servitoriu se cutremurà, si-plecà capulu si nu grai nici unu cuventu.

— Ei bine, vorbesce dara! — pîse junele cu iritatie.

— Portretulu domnisiórei Fulmen, — respunse betranulu.

— Si cene e Fulmen? . . .

— Sor'a cea mai betrana a domnisiórei Ermin'a.

— Atunci acésta dama nu-i ea! — cugetà Ralph intru sine.

— Unde e dens'a? — intrebà? Ralph.

— A moritu! — respunse betranulu.

Ralph inca odata cautà indereptu la portretu, — apoi se întórse si plecà in urm'a servitoriului.

IV.

Ralph nu pucinu fû suprinsu, csndu pasî in odai'a ce o deschisese servitoriulu. Pentru-cà ori si câtu de variante fusera odaile cari le vediusè pâna aici, dara odai'a acést'a diferiá cu totulu de celéalte. Acést'a erá ordinata si ajustata dupa gustu.

Ferestrele eráu decorate cu flori esotice, pavimentulu trasu cu tapete pompóse, asemenea si paretii si tóte mobilele si decoratiunile odaiei i-i reamintéu regiunea Alhambrei. Lânga caminu eráu asiediate divane. In unu coltiu alu odaiei erá o tamburina, lânga care jacéu aruncate mai multe castagnette.

Paretii eráu ornati cu nesce tablouri, picture de ale lui Murillo si Velasques.

— Acést'a a fostu odai'a domnisiórei Fulmen! — dîse servitoriulu betranu, si apesandu unu manieriu de usia facù a se deschide o parte a paretelui, infacisiandu inaintea ochiloru unu alcoven fórt frumosu cu unu patu minunatu.

— Dara, déca totu-si a fostu ea! — oftà Ralph.

Servitoriulu se indepartà si junele remase singuru.

Pre incetulu, pre incetulu elu se desbracà, cufundandu-se in cugete profunde. Din candu in candu se preamlá in susu si in dîosu prin odaia. Cugetà intru sene, cătu de estraordinarie sunt tóte in castelulu acest'a si apoi éra-si cautá la portretu, — si acel'a priviá in dîosu atâtu de farmecatoriu si cu unu surisu asié de amenintatoriu.

— Si in urma totu-si trebue se fiu prudinte si liniscitu! — dîse elu. Acum me voiú culcá. Ce se-mi batu capulu cu portretulu acel'a? Ori a fostu ea ori nu — acuma-i mórtá! Ér Ermin'a traiesce si e si frumósa. Óre poté-m'ar' impedecá promisiunea nesocotita, ce o am facutu in unu balu, intru ace'a cá se nu iéu de socia pre un'a dintre celea mai frumóse si mai avute flori ale nobilimei francesé?

— A! cătu de bufonu sum si eu, ca m'am lasatu a me emotioná atâtu de multu prin joculu hasardului! . . . Mane me voiú portá cu mai multa prudintia!

Dupa ce s'a desbracatu, stinse lumin'a si se culcà; . . . dara in desiertu se întórse de pre o lature pre alt'a; cà-ci nu potù adormí. . . .

— Totu-si cà-su nebunu de diümetate! — suspină elu. Se me amorisezu de unu portretu! . . . Ce stupiditate e si acést'a! . . . Dara . . . totu-si . . . dar' . . . déca ar inviá!

Ralph s'a cutremuratu! — I veni in mente juramentulu ce-lu facuse damei necunoscute, de a-o iubi, déca s'ar reintórce chiar' si din mormentu. . . .

Frunte i se acoperi cu sudori reci de sange.

Orologiulu castelului batù dóue-spre-diece. Abia suhá ultim'a lovitura, candu din unu coltiu alu odaiei se respandí o lumina feerica si caracteristica, si se deschise o usia, care nici nu o observáse mai inainte, si care se inverti in tiėtiênele sale fara cârtiaire, ma chiar' fara de celu mai micu sunetu, lasându se între prin dens'a o figura de femeia, in care restempu luminele ce eráu pre caminu se aprinsera de sene-si.

Figur'a de femeia, care pasîndu inainte s'a apropiatu de patu, erá coperita din crescetu pâna in talpi cu o invelitória alba mortuara. Vicomtele ori si câtu de curagiosu erâ altmintrea, acum tremurá cá frundi'a plopului, pentru-cà spiritulu se apropiá fara celu mai micu sunetu. Sosindu la patu, si-de-de indereptu invelitóri'a mortuara.

— Fulmen! — bâlbaí Ralph, — pentru-cà erá ea, imbracata in vestmentu de porfira si cu cordea rosia in peru-i negru cá corbulu, precum o infacisiá portretulu.

Si totu-si erá alt'a, cà-ci erá »mórta«. Pre faci'a ei se reversá o paliditate mortala, colórea buzeloru ei nu diferiá de faci'a-i galbena ca cér'a, ér ochii ei intunecati straluciau in o lumina feerica. Mahnire, lange-

dîre si dorere se resfrangéu pe acésta facia amortita. . . . Si totu-si erá ea; erá imposibilu a se indoii desore acést'a!

Ralph se agitá complitu. — Necedinti'a, fric'a, indoiél'a si bucuri'a nemarginita se luptáu in sufletulu lui. . . . Priri lungu la acésta femeia, care si sub inveli-tóri'a mortuara i-se paré cea mai frumósa dintre tote fientiele pamentului; si nici nu se indoia de locu, cá acést'a este un'a si ace'a-si cu dam'a din balu.

Dara vedea elu ce-va intru adeveru? Nui-acést'a numai o inchipuire? . . .

— Fulmen! — strigà elu, — tu esti intru adeveru?

— Da, eu sum! — respunse femeia. — Mai aduci-ti inca a-minte de juramentulu teu? — Ti-au spusu si tu scii deja cà eu am moritu. . . .

Lui Ralph i dârdaiau dentii in gura. Totusi vier-sulu doiosu alu femeiei, i-i venia atâtu de dulce si placutu. . . .

— Ba . . . ba tu nu ai moritu! — dîse luptandu-se cu fric'a se luase potere a-supr'a lui.

— Ba da, acum de unu anu sum inmormontata in capel'a castelului. Poti se-mi vedi si mormontulu. — Ace'a care sta aici inaintea ta, nu-i Fulmen, ci numai umbr'a ei. . . .

Ralph nu erá in stare a-si întorce privirea dela dens'a. . . . Cu tóte paliditatea mortala a buzeloru ei amortite, ea i psrea asié de farmecatória; — acést'a erá pentru densulu un'a icóna ideala, si totusi simtiea, cà o iubescce multu mai tare decâtu pe ori cine in lume.

— A mori in etate de 16 ani, — continuà ea, — candu lumea ni suride, candu florile ni respandescu

unu odoru dulce si paserile ni canta asié de frumosu si a se coborí in mormentulu rece! Candu totu momentulu ni pare atâtu de pretiosu, încâtu nici nu cugetâmu la venitoriu.

— O, si candu atâtu de dulcc ne alipimu de lume; — si inca déca anim'a omului? . . . Femei'a si puse man'a pre anima.

— Da, continuà ea, — aici ti-pastrezu portretulu, — ingratule! — Tu m'ai uitatu — — si ai venitu se iei de socia pe sora-mea.

— Fulmen! — eschiamà Ralph — iérta-me! . . . eu m'am càitu déjà pentru acést'a; — eu totu-dé-una te-am iubit; si acuma inca numai pre tene te iubescu.

Femei'a si-miscà capulu cu doiosia.

— Mortii nu se mai iubescu, — dîse femei'a si apoi tacù, ne mai graindu nici unu cuventu. Se pare ca s'a lasatu in voi'a sortii; — numai o lacrima i curse linu pe faci'a-i doiosa. Apoi se redicà in picióre.

— Mortîloru li-e frigu, pururea li-e frigu, — dîse mergêndu la caminu, in care se stinsese si ultim'a scanteia.

— Viua ori mórta, eu te iubescu! — dîse Ralph. — Eu te iubescu si asié cum esti acuma . . . te iubescu intocma, cum te-am iubit candu te-am vediytu antâ'a data.

Femei'a si-clatinà capulu. — Si se aflá ceva nespusu doiosu in acea resemnatiune tacuta, care apesá anim'a lui Ralph.

— Dara tu nu ai moritu, — nu ai potutu morí! — strigà junele afora de sene. — Mórtea urîtiesce pe toti, ér tu esti atâtu de frumósá, vorbesci si umbli.

— Tu nu cunosci mórtea! — intrerupse Fulmen, suridiendu cu doiosîa, cu unu surisu care parea pre buzele ei, intocma cá lumin'a lunei pre mormintele mortíloru. . . . Tu nu scíi cá unde mergemu si ce se alege din noi déca se risipesce acésta locuintia de pulvere? Eu am moritu si totu-si suferu, — fórte multu suferu! . . . Eu am moritu in pecatu; tu ai fostu totu cugetulu meu, . . . nu am voiitu a me despartí de vié-tia, pentru-cà sperám ca te-oiu revedé; . . . am blaste-matu ceriulu si nu am ascultatu cuvintele preotului . . . pentru ace'a sum osêndita, si nu-mi aflu repausu; . . . si cu tóte acestea Ddieu mi-ar' poté iertá, déca tu m'ai iubi si dupa-ce am moritu! . . .

— Dar' eu te iubescu din tóta anim'a mea! — respunse Ralph.

— Ace'a numai tu o dîci, — pentru-cà omulu nu póte iubi o fiintia care e rece ca ghiaci'a.

Si dîcîndu acestea se apropià de patu. Junele se cutremurà fara voia.

— Vedi dara, cà te temi de mine! — dîse ea cu tristétia.

— Ba, ba! Fulmen, iubit'a mea domnisióra, eu nu me temu . . . eu te iubescu!

Ea si-intinse man'a si junele prindiendu-o, strigà. . . . Degetele ei eráu reci ca ghiaci'a.

— Nu, nu, tu nu me poti iubi mai multu! — dîse cu unu tonu care misicà de totu anim'a lui Ralph, — si eu voiu suferí in eternu, — voiu fi osendita pen-tru totu-dé-una . . . ah! . . . pentru-cà mortulu nu póte fi iubitul!

Cu aceste se întórse; luminele se stinsera; in chilia erá linisce profunda, nópte întunecósa.

— Fulmen! — strigà Ralph, — eu te iubescu, eu am fostu unu nesocotitu, unu misielu. . . . Oh, vina, vina Fulmen!

Nici unu respunsu . . . Ralph rēcadiù in patu.

Este fórte anevoia a precepe dispusetiunea spirituala a unui omu, care a trecutu preste tote acelea, preste cari trecusè Ralph in diu'a acést'a.

Elu erá in o agitatiune despre care mai inainte nu avea nici idea. Numai acum sentítea pe-deplinu impresiunea ce o facusè asupr'a-i frumos'a dama spaniola, cu care se ocupá din profundulu animei s'ale.

Dara nu erá in stare a-si esplicá celea intemperate cu densulu. — Elu nu credea in spirite, nici in fientie, cari se reintorcu din céalalta lume.

In anii din urma scapasè de veri-ce cugetari fantastice, si nici nu cugetá cà impresiunea potcrnica ce avù asupr'a-i acésta scena, se fia in ceva legatura cu natur'a superstitiosa a junetiei s'ale. — Ce se cugete, ce se créda acum'a? Séu este ceva legatura intre lumea acést'a si céalalta, — séu in urma este o in-sielatiune?! Dara óre cui i-ar' fi potutu stá in interesu cá se-i reamentésca densului acelu tipu frumosu, chiar' in castelulu de Roche-Noire, pre proprietarés'a carei'a voiesce a o luá de socia? O ora stete in patulu seu, pâna-candu in urma se mai linisci in catũ-va. . . . Ori viua ori mórta, dara fantóm'a acést'a a fostu frumós'a Fulmen.

Si acést'a cugetare de-sí 'lu umplù de acelu fiuru extraordinariu, care 'lu descépta in noi ori-ce ne-indatinatu si la parere supra-naturalu, totu odata inse i umplù sufletulu si cu unu sentiementu dulce. Scolatu-s'a

din mormentu, pre cale estraordinaria, ori pre cale naturala, — destulu atât'a cà elu nu s'a insielatu in persóna, pentru-cà acésta aparitiune a fostu séu Fulmen ins'a-si séu umbr'a ei.

Vicomtele in etate de 22 ani nu sciá, cà impresiunile junetiei arare-ori se stergu din memoria. Prin acést'a intemplantare din nou se desceptà in densulu credinti'a in lucrurile supr'a-naturale. In urma, catra demanétia, adormí.

Candu se desceptà, radiele sorelui straluciau deja in odaí'a lui. Se scolà, cautà in giuru si recugetà la celea intemplate cu elu preste nópte si i-se pareá, cà a visatu. Nicí nu putea fi ace'a altŭ-cev'a, decatu unu visu, cugetà elu, — pentru-cà omulu candu se descépta din somnu, cugeta cà a trecutu preste ce'a ce a vedíutu in visu. Si totu-siŭ densulu 'si aducea bene amente, ca inca n'a fostu adormitu candu s'a infaciosiatu Fulmen inaintea lui.

Unu cantecu caracteristicu si monotonu, care suná sub ferést'a densului, i conturbà cugetele. Se scolà si se imbracà cu graba. Sunà clopotielulu, si indata vení unu servitoriu.

— Ce se petrece acolo díosu? Ce cantare se aude? intrebà Ralph.

— Se inmortentéza Ioanu Denis, — respunsè servitoriulu.

Acésta re-amentire éra-sí rapí pre Ralph in lumea minuniloru, si din nou se desceptara in sufletulu lui celea intemplate in diu'a si nóptea de maí inainte.

— Nu-e óre acestu castelu unu locu alu farmecelorú, in care chiar' asié se póte scolá din mormentu

sufletulu neliniscitu alu tenerului conducatoriu, cá si cel'a alu frumósei Fulmen?! — se intrebà elu.

Si la lumin'a dílei de securu potea meditá mai bine asupr'a acestor'a. Dara in sufletulu densului erá inca totu intunerecu si nelinisce.

Indata ce sa imbracatu, grabi in curte si intrà in capela. Voi cá se mai véda inca odata cadavrulu lui Ioanu Denis, pentru a se convinge cà óre sémena in tóte cu calèuzulu lui? In capela erá poporu imbracatu in doliu. Preotulu benecuventà pre repausatulu. — Ralph mersè mai aprópe, dar' observà cà sarcofagulu este inchisu. Asié dara a intardiátu. Ralph fù de facia pâna la finea ceremoniloru funebrele, si vediù candu asiediarà sarcofagulu in mormentu. — Apoi parasí capel'a morosu si cufundatu in cugete.

— Buna demanéti'a vicomte! 'lu agrai ceneva cu blandétia.

Cautà in susu, si observà in o feréstra pre baronulu in paltonu verde de venatoria, pre capu cu o palaria trei-anghiularia si de o lature cu bucinu de vênatu.

— Ascépta pucinu . . . indata me voiu pogori si eu! — díse elu, — si preste unu momentu betranulu domnu erá lânga elu si i strinse man'a cu cordialitate.

— E bine, cum ai dormitu? — Speru ca bini-sioru! — Domni'a ta ai fostu fórte obositu. — Visat'ai ceva? — Este o credintia comuna, cà ace'a ce viséza omulu in nóptea antâia in o casa straina, de comunu se realiséza.

Ralph respunsè cu óre-care abatere si nu fara de tóta preocupatiunea.

— Precum vedu, domni'a ta vii din capela, — dîse baronulu. Bietulu Ioanu Denis! Cîtu de teneru trebuì se móra! Elu erá unu sufletu neliniscitu si inca din cea mai frageda copilaria, avea o natura estraordinaria. Densulu apartienea domesticiloru mei, si pentru ace'a i-am concessu se se odihnésca pentru eternitate, in cript'a de sub capela. . . . Dara cauta numai cîtu suntu de nelinisciti canii! Si intru acést'a esî din cotetiu o céta intréga de cani de vênatu, legati doi câte doi. Pucinu mai departe unu paicu tienea de frêu doi cai de vênatu minunati.

— Se mergemu la dejunu, si apoi la vênatu. Vinà! Luà de bratiu pre Ralph si lu-conduse in refectoriu.

In decursulu dejunului conversarà despre tempulu atátu de fovoritoriu pentru vênatu si despre gliganulu celu minunatu, in urm'a carui'a dederà mai de aprópe.

Intrandu in refectoriu, Ralph observà pre Ermin'a, siedindu lînga caminulu celu mare. Ea i-i parù farmecatória, — dara totu-siù o diferintia mare aflà intre ea si intre Fulmen! Fulmen inca si cá umbra i pareo mai vióia decátu acésta figura delicata, alba si pucinu palida, cá-sî compusa din lumin'a lunei si fulgi de zapada.

Ralph 'si indreptà privirea spre portretulu frumósei Fulmen si stete cu ochii infipti pre elu. — Oh! pre acestu pamentu una singura femeia s'a nascutu pentru densulu, pre care o a iubitu cu totu foculu sufletului seu, — si acést'a a fostu Fulmen.

Ralph abia potù respunde Erminei candu acést'a lu-intrebà, cà ce-a visatu si cum a dormitu? Si tener'a copila inca se pareo preocupata.

Ralph numai anevoia gustá din bucatile de friptura, cari baronulu le gramadia cu de-a sil'a inaintea lui, si din cari acest'a mancá cu apetitu mare; si vinulu, ce i-lu tornase Ermin'a in unu pocalu de argentu, inca numai abia lu-atinse cu buzele s'ale. Elu erá preocupatu de visiunea frumoási Fulmen si de evenimentele din nóptea precedentá.

Orologiulu sunà diece.

— E tempulu de a ne urcá pre cai! — disè baronulu redicandu-se de pre scaunu. Adi intru adeveru vomu avé o dî fórte placutá!

— In ce potere juvenila se afla si acum baronulu! — disè vicomtele redicandu-se.

— O! tatalu meu e inca totu june, de câte ori e vorba de venatu séu de calaritu! — respunsè Ermin'a cu unu surisu usioru.

Ralph i sarutà man'a. Fetiti'a tresari candu i-se atinse man'a.

— Óre scie ea, cà in acestu castelu locuiescu spirite? — cugetà cu ingrigíre Ralph. — Nu! de siguru ea nu scie acést'a!

Si totu-de-odata o intrebà:

— Domnisióra! credi domni'a-ta in spirite?

Ermin'a deveni palida, dara totusiũ avù destula presentia spirituala pentru a respunde cu unu surisu fortiatu:

— Ba, eu nu credu!

Paliditatea acést'a nu potù trece neobservata de atentiunea vicomtelui. Ii lasà man'a, bálbai câte-va cuvinte si apoi urmà baronului.

Acest'a se aruncà cu rapediune in siea si dede cu bucinulu semnu de plecare. Ralph se urcà pre unu

calu micu, dara forte si blandu, si plecara in galopu catra campulu coperitu cu zapada.

Déca ceneva e venatoriu pasionatu, nemica nu-lu distrage si nu-lu face a uitá mai multu tote grigïele, dacatu chiaru venatulu; pentru-cà acest'a poftescé una incordare corporala si in parte si spirituala: mai cu séma déca venatulu se intempla depre calaria si respectivulu pentru antai'a data urméza campani'a in una padure necunoscuta. Ralph inca se semtî de totu restauratu candu calari mai departe prin aerulu recorosu.

Padurile dela Roche-Noire se ivira in una estensiune enorma. Sórele stralucia in cea mai curata lumina a iernei, si representá celea mai admirabile ornamente de diamantu, pre cristalele de ghiatia si pre buraiulu arboriloru. Frundiariiele indesuite si plecate in diosu, la cari caii eráu dedati catu de bene, pretindéu calareti esercitati; destulu atat'a cà Ralph se semtî usioratu deplinu, si visiunea de nópte séu de locu séu numai pre momente singuratece i-i coplesia spiritulu. Venatulu din ce in ce devení mai interesantu.

Din vuetulu gonaciloru si din versulu ici-colo resunatoriu alu bucínului potù deduce, cà aci au de lucru cu o fiéra deprinsa, care ar' fi in stare a pacali si pre gonacii sei. Dara cu atatu mai multu se desceptá in densulu stremurulu, de a insielá si impusică elu insusiú acésta fiéra. Inse din ce in ce 'si vedea mai pierduta acésta sperantia, pâna candu preste pucinu pierdù si urm'a fiérei si ajunse in codrulu intunecosu si enormu, de unde din ce in ce mai de departe se audia vuetulu gonaciloru si versulu bucínului, pâna

candú în urmă perira cu totul și acestea sunete ale desiertului.

De-sî densulu grabî îndată în direcțiunea sune-
tului, regiunea coloniósă și reverberulu zapadei 'lu
dusera în ratacire, și densulu se semtî de totu singuru
în pădurea necunoscută. Suflá și elu în bucinu, — înse
nu primí nici uou răspunsu.

Se pierdù de compania.

Incepù a se cugetá, ce se făcă? Nu sciea de
locu calea, ma nu se pótea nici orientá, că în ce di-
recțiune jace castelulu Roche-Noire?

Prin urmăre lui Ralph nu-i remase nemicu de
făcutu, decatu se-si lase calulu se mérga după placulu
seu, încatrau 'lu va conduce instinctulu lui de animalu.
Înse nici calulu nu se sciea orientá cum se cade, și
acumu apucá pre una cale, acum pre alt'a.

Sórele începù a se plecá și tempulu recí în me-
sura mare. Ralph luá mantéu'a asiediata pre sieua, și
se îmbraca cu ea. Preste pucine mominte se întunecá
pădurea, pre catu numai se póte întunecá o regiune
acoperita cu zapada.

Ralph nu află de locu mare placere în ace'a
că se petréca în liberu una nópte de iérna. 'Si-
impintenà dara calulu, cá ori și în catràu, se ajunga
cātu mai curendu sub acopermentu. Animalulu de-
stinsu se și silí înainte, dara de una-data se opri, în-
cepù a-si tinde urechile și tremurá.

— Ce póte se fia caus'a? De ce se teme calulu
acest'a? — cugetà cu ingrigîre junele.

Impintenà de nou calulu, dara acest'a nu voí a
se miscá din loculu seu. Ralph si-incordà ochii prin

intunecime si observà nu departe o figura négra siendiundu pre unu trunchiu de arbore.

— A! — eschiamà cu bucuria. Numai ce voiu aflá unu omu, care se me conduca la drumu.

Calulu acum incepú a se plecá la impintinare si pasí câti-va pasi inainte.

Ralph fara de voia se cutremurà, candu se redicà figur'a de pre trunchiu.

Erá unu barbatu imbracatu in manecariu, cu pelaria mare in capu, — erá padurariulu Ioanu Denis.

— Dara totusiũ da de se insiela? — cugetà intru sene. — Se póte cá acést'a se fia numai una inchiuire a spiritului seu agítatu, prin atâte visiuni miraculóse, ce i-se ivira in decursulu dîlei trecute.

Hei, amice! Scim'ai indreptá in drumulu ce duce la Roche-Noire?

— Prea bucurosu! — respunse unu viersu, care cutremurà pre vicomte, pentru-cà in acel'a recunoscú viersulu lui Ioanu Denis.

Barbatulu veni mai aprópe, si Ralph se convinse cá acel'a e chiar' tenerulu care l'a condusu pre densulu, in sér'a precedentá, la Roche-Noire.

Perulu incepù a-i sbêrli, — ér dentii i dardaiau. Fulmen si cá fantoma a fostu farmecatória, dara figur'a acést'a lu-infiórà. Elu potù destinge curatu, cá acést'a e chiar' acea facia palida, care o vediù in sal'a mortuara.

Nu dîse nici unu cuventu, dara nici nu erá de lipsa, — pentru-cà Ioanu Denis inaintá cu graba si fora de sgomotu, ér' calulu temendu-se a se apropiá de figur'a lui, i-i urmá in trapu la una departare anumita.

Fric'a ce-lu cuprinsese mai înainte, începù a se preschimbá in o manía iritata.

— Strengariulu acest'a voiesce se mc faca ne-bunu, — cugetà elu, — numai cá se-si póta bate jocu de mene. Déca mi se aretá o fiantia de care m'au legatu celea mai misterioase cugete ale mele, tréca — duca-se, dara se mi-se arete unu strainu si inca ce e mai multu unu padurariu? Numai ast'a mi-mai lipsia!

— Ioanu Denis!

Figur'a se întórse.

— Unde me conduci? — întrebà Ralph.

— Pre calea cea mai buna, — respunse tenerulu in unu tonu sarcasticu. Vomu merge inca vre-una suta de pasi, si vomu fi afora din padure. De acolo apoi se va vedé Roche-Noire de-a stâng'a.

— Bene! . . . Dara de ace'a aduci-ti a-mente, cà ti-am promisù inca eri, cumca te voiù pedepsí pentru risu-ti sarcasticu? — dîse Ralph.

— Cum vei vré! Nu-mi pasa, pentru-cà si asié nu voiù prea semtî! — respunse tenerulu.

— Lasa numai, ca vomu vedé! Tu ai voiitu a-ti bate jocu de mene, pentru ace'a esti demnu de pedébsa, si trebuie se scii cà si tu esti compusu din carne si din sange. Stài numai!

— D'apoi cà eu stau, domnulu meu! — dîse tenerulu cu unu sarcasmu rece.

— Tu ai voiitu a me face se credu, cà pre mene me conduce unu spiritu, — dîse Ralph. Tu te-ai aretatu inaintea mea cá mortu. . . .

— M'am aretatu? Hm! — intrerupse tenerulu cu unu versu têmpitu pre vicomtele gângavitoriu. Dar'

nu m'ai vediutu eri in sal'a mortuara, si nu ai fostu astadi de facia la inmormentarea mea?

— Ba, da! la inmormentarea lui Ioanu Denis, — dara nu la a t'a.

— Apoi crede ce vei vré! — respunse cu sarcasmu tenerulu. Eu ti-spusei domniei t'ale, ea Roche-Noire e unu locu afurisitu, in care toti vomu perí.

— Da tu vorbesci inca totu in tonulu celu vechiu? — strigà Ralph apucandu unu pistolu din téca. Ascépta numai, cà voiú vedé eu indata cum stamu, déca ti-voiú descarcá in frunte pistolulu acest'a. De esti spiritu, nu-ti va stricá nicí bomb'a!

— De securu ca nu! — respunse tenerulu, rídiendu cu dulcétia.

Ér' déca nu ăsti spiritu, voiú loví unu blaste-matu, care a voiútu a-si bate jucu de mene!

Totu acelu risu se audí!

Ralph, cá scosu din minte, si-descarcà pistolulu.

Foculu puscatorei luminá padurea, si sunetulu codrului intunecosu reflectà inmultítu detunetulu. Si cu acestu detunetu se amestecá risulu satanicu atátu de cunoscutu lui Ralph; ér' candu se imprascià fumulu pulveri de pusíca, vicomtele nu mai vediú nemicu inaintea s'a.

Ioanu Denis disparúse deja din-aintea ochilori lui.

Fiori reci cuprinsera pre caletoriu.

Si-impintenà calulu si grabí in galopu inainte.

Preste câte-va mominté ajunse la marginea padurei, unde intru adevèru se iví inaintea ochiloru lui Ralph castelulu de Roche-Noire cu ferestri-le-i luminóse.

Palidu si storsu ajunse elu la castelu. — Calarirea indelungata din diu'a precedentă, nóptea fora somnu,

oboséla venatului si in urma fric'a, ingrigírea, speranti'a si spaim'a pucinu cá nu i-au causatu friguri.

La puntea cea mare 'lu ascepta unu barbatu. — Erá baronulu.

— A! multiamita lui Domnedieu, cá ai sositu — strigà baronulu grabindu inaintea lui Ralph. Chiar' acuma 'mi propusei se tramitu intrég'a poporatiune a castelului cu tortie cá se te cerce. Domni'a ta ai fostu fora de norocu, pentru-cà ai lipsitu dela venatu. Dara nici nóue nu ni-a prea surisu noroculu, pentru-cà tóta dup'-amédi'a o petrecuramu cercandu gliganulu.

Ralph se rogà de iertare, pentru-cà a conturbatu venatulu, — baronulu asemenea i cerù scusele pentru-cà a doveditu asié pucina atentiune facia de densulu, si 'si esprimà parerea de reu pentru casulu neplacutu.

— Dara domni'a-ta vei fi flamendítu forte tare! — dişe baronulu. Se mergemu de-a dreptulu la cina! Ací in castelu nu multu observamu etiquett'a; si imbracamentea dómniei tale e ordinata cum se cade, cá si cum numai acuma te-ai fi urcatu pre calaria. Numai cà esti cam palidu, si adi demanétia inca ai mancatu fórte pucinu, pre cum am observatu. Domnii dela Versailles sunt dedati la o viétia mai comóda, si aerulu aspru dela tíera le strica in dílele, celea de-antái. Inse in câte-va díle se potu deda si cu acest'a. Dara se mergemu, cà Erminia ne ascépta.

Tenera fetitia erá cam palida, si se para a priví pre Ralph cu óre-care doiosía, — preste totu ea era tacuta si meditatória.

Ralph se incercà a mancá, dara imbucaturile nu voiau a-i alunecá pre grumadiu in diosu. Beù dupa

olalta câte-va pocale de vinu si asié in urma reesî a-si mai devinge turburarea.

Betranulu baronu si acuma erá totu bene dispusu, — elu povestía celea mai bufone aventure de venatoriá si condanná junímea, pentru-cà acést'a din ce in ce afla mai pucina placere in petrecerea virila si nobila, care o procura venatulu.

Dupa cina Ralph descoperí, cà nu se simtiesce prea bene. Dispuse unui servitoriu se-i aduca beutur'a in odai'a sa, si 'si luà remasu bunu pentru acésta dí dela domnului casei si dela fiic'a tacuta acestui'a.

V.

Se desceptà in densulu: dorinti'a ferbinte de a revedé pre Fulmen, — si credenti'a in caletori'a spiriteloru. Aventur'a ce o avù cu padurariulu 'lu straformà cu totulu. Din o departare numai de câti-va pasi impuscase a supra tenerului, elu tragatoriulu eserceatea, — si acel'a disparù fora urma si elu nu audí nicí macarù siueratur'a glontiului. Acést'a erá o enigma neesplícava. — De ce s'a nisuitu densulu a se oppune unei poteri, care i-refranse atatu de palpabilu incredulitatea? — Déca mai este si una lume miraculósa, care e in legatura cu viéti'a pamentésca: de ce se nu guste se elu acelu sentiementu dulce, care l'a desceptatu in densulu revederea amantei s'ale?

Servitoriulu i duse beutur'a incaldítória; Ralph beù din ea si apoi dimíse pre servitoriu, ér' dupe ace'a aruncandu-se, mai de totu imbracatu, in patu, díse oftandu:

— Fulmen! Fulmen! O! vinà unic'a mea, amat'a mea! Vinà!

Acum nu se surprinse candu de una-data se aprinsera luminele de pre caminu si se deschise usi'a secreta de-a laturea. Erá in una stare atátu de agitata, încátu tóte le socotia a fi cu potentia, ma si lucrulu celu mai estraordinariu inca 'lu aflá de cev'a naturalu.

Cu o palpitatiune dulce asceptà cá se se apropie de densulu fét'a, care intrase deja in odaia.

— Fulmen! — siopti elu — tu esti adorat'a mea.

Fulmen pasí mai aprópe de patu si dede in laturi invelitóri'a si se asiedià pre dung'a patului. Junele se cutremurà. — Ah! câtu i erá de palida si trista faci'a! Chiat' cá si in nóptea precedentá.

Inse si cá mórtá inca i parù mai frumósa decâtu ori-ce fientia din lume. Ce famecu deosebitu esprimáu busele ei palide in surisu-i abia observabilu! Chiar' atát'a se deosebia acel'a de surisulu' aparente pre portretulu ei, pre câtu se deosebesce viéti'a de móрте.

— M'ai chiebatu, si éca am si venitu! — dîse ea incetinelu.

— O! 'ti multiamescu. . . . Incepeam a me teme, cà m'ai uitatu! Câtu e de frumosu dela tene, cà ai venitu! — response Ralph ai carui ochi inflacarati erau ficsati pre trasurile damei.

— Eu se te uitu pre tene?! pre acel'a pentru care sum condamnatá!? — suspinà Fulmen.

— Esti condamnatá? Nu se póte! — dîse Ralph. — Domnedieu e bunu!

— Si totusiũ e asié! response Fulmen. — Da, Domnedieu e bunu, dara e si dreptu. Eu am moritu in necredintia,—am desconsideratu consolatiunea relegiunii; — singuru la tene mi-erá cugetulu si m'am revoltatu in contr'a poterei, care apoi me impinse in mormentu!

Asié a vorbitu de incetu, încâtu abia s'a potutu audi. Apoi continuà mai tarísioru: — Inse Domnedieu e bunu, si nicî mie nu mi'a denegatu indurarea s'a! Déca me-ar iubi unu june si dincolo de mormentu. . . .

— Dara eu tu iubescu! — dîse vicomtele.

Pre busele frumósei Fulmen se aretà unu surisù doiosu.

— Da tu me iubesci, — dîse ea, — si totusiù te vaieti, déca mi-atingu man'a de tene, — cum ai facutu si in nóptea trecuta, — si voiesci a scapá de mine! Mórtea remane totu rece.

— Intinde-mi man'a ta, si vei vedé déca me mai infioru sáu ba? — dîse Ralph; si de-sî se cutremurà candu apucà man'a cea uece cá ghiaci'a, totusiù o tienù strinsu intru a sa, si prindiendu-o cu fierbintiéla, siopti:

— Eu te iubescu, Fulmen, te iubescu nespusu de multu.

Nu erá privire pamentésca ace'a cu care ea cautá la faci'a junelui, — care acusi ardea cu fierbintiéla, acusi ingalbinia de frica. . . . Acést'a erá o privire care cercá a ceti in profunditatea animei junelui!

— Sermane amice! — dîse ea, — eu credu cà tu me iubesci, — dara iubirea celu viu pentru celu mortu e fora de folosu si fora de potere; er' cá iubirea ta se-mi póta deschide pórt'a ceriului, ace'a tebuie se fia asié de profunda, sincera si ferbinte, încâtu tu se ffi gata a te despartí de viéti'a pamentésca, si se cugeti cu totu foculu la mormentu, care va inchide in sene trupulu teu pamentescu. O! si tu Ralph esti inca june, si viéti'a se aréta pentru tene atátu de frumósa, atátu de dulce! . . .

— Ba, ba! — dîse junele, fora de tene viéti'a mi-e mórte, pre candu cu tene si mórtea mi-e viétia!

— Retiene-te de a mai vorbí asié! — Domnedieu póte se-'ti implínésca inca ce'a ce dîci! . . .

— Si déca o va inplíní, eu i voiu fi detoriu cu multiamita eterna! — strigà elu entusiasmatu. A-ti fi tîe sociu in ceriu, si a gustá impreuna cu tene eternitatea, óre nu ar' fi pentru mene bucuri'a cea mai mare si viétia adeverata? . . .

— Inca odata, Ralph, cugeta-te bine, — cà-ci atunci ar trebui se mori! . . .

— Chiar' ace'a dorescu; mórte oftezu si eu! — dîse junele.

— Tu esti fidemtiatulu surorei mele.

— O, eu o urescu! — respunse Ralph.

— Si pentru ce?

— Pentru-cà ea traiesce, — éra tu ai moritu! De ce se bucura ea de viétia, — de lumin'a sórelui, de odorulu floriloru si de umbr'a recorósa a paduriloru? Este ea óre mai frumósa, mai buna si mai casta, decâtu cum ai fostu tu?

Pre fruntea ei se coborì unu noru, si trasurile ei se intunecara.

— Tu esti crudelu si nedreptu! — dîse ea. — Pentru-cà soru-mea nu e de vina, cà eu am moritu? . . .

— Sum convinsu despre acést'a! — respunse vicomtele, — dara eu nici odata nu o voiu iuá pre dens'a de socia. — Me juru! Eu numai tîe ti-voiu fi barbatu, si déca acést'a nu o potu dobandí altũ-cum decâtu prin mórte, Domnedieu mi-o desemne acést'a, si eu sum gata a mori.

Fulmen 'si lasà man'a in diosu, si apoi din nou si-o redicà cu rapediune.

— Tu ti-ai perdutu mentea! — dîse ea. Mai bene se nu ajungu nici una-data in ceriu, decàtu se fu rescumperata cu unu pretiu asié de mare.

Si dîcîndu acestea se retrase in cãtũ-va de langa elu.

— Remài cu Domnedieu, Ralph! — dîse ea. Fii sociulu Erminei si te rógã pentru mene!

Junele sarì in susu, grabì dupa ea, si cadìu in genunchi inaintea ei.

— Fulmen! — dîse elu in unu tonu rogatoriu, — indurare! gratia! Nu me parasì! Eu te iubescu!

— A me iubi pe mene e totu atãt'a cãtu a móri! — dîse ea cu o facia aspra.

— Ba, ba! . . . E atãt'a cãtu tericire, mantuire si salute! — dîse Ralph, — si lacrimi fierbinti i-undara faci'a. Voiã a imbracisiã genunchii ei, dara acést'a se retrase cu incetulu si aruncà o privire ne-spusa spre tenerulu ce stã in genunchi.

— Si se fia adeveratu, cã tu me iubesci? — intrebà ea cu solemnitate.

— Da, si voiescu se moriu, numai cá se potu fi pentru totu-dé-una cu tene!

— Si déca ar' depende numai dela mine, cá se-ti iéu viéti'a in momentulu aceast'a?

— O, atunci nu-mi vei denegã fericirea acést'a! — dîse junele cautandu la ea cu una privire langeda si rogátoria.

Fulmen se parea a siovaí. In urma aretà cu degetulu la unu sicriniasiu cap'-d'opera.

— In sicriniulu acel'a vei aflá o sticla — dîse in unu tonu solemnu. In ace'a este una licuiditate negríá. Dara baga bine de séma . . . numai déca me voiu fi departatu eu de aici. . . .

— Si acést'a beutura? — intrebà Ralph.

— E mórtea! — respunse Fulmen.

— Asié dara salutea! — dîse Ralph alteratu, si in estasulu seu sarindu din patu, grabí catra sicriniu.

Fulmen lu-amenintià, admoniandu-lu se nu se atinga de cuprinsulu sicriniului.

— Inca nu! — dîse ea — mai tardiu! La mediulu noptii. Pâna atunci vei avé tempu se te cugeti! . . .

In momentulu acést'a luminele se stinsera, si Ralph éra-sî se aflá in una intunecime grosa; i-se pârù inse cá si cum ar' fi vediutu una figura alba aprobíandu-se de usi'a misteriósá si disparêndu prin ace'a.

Ralph nu se potù domní mai multu. Déca ar' fi mai avutu densulu catu de pucina ratiune sanetósá, s'ar' fi potutu indoí, cà óre fostu-a reale tóte acelea ce a vediutu si preste cari a trecutu? Inse elu credea tare, cà Fulmen a venitu cá se-i pretindia tienerea juramentului si se-i aduca a-mente promisiunea ce-o facusese densulu. Singur'u cugetare a lui erá cá se se insociésca cu dens'a; si acést'a 'lu tulburá cu atat'a pasiune. . . . Si dincolo de mormentu inca trebuie se fia o lume, in care doue animi iubitórie traindu un'a altei'a si un'a pentru alt'a, se guste desfatarile eternitatiei. — Infacisiarea frumósei Fulmen comprobá pe deplenu acestu adeveru.

Cu mana tremuranda se intinse dupa una lumina si aprindiêndu-o grabí la sicriniu. — 'Lu deschise si

luandu sticl'a cu fluiditatea cea négra, dupa pucina esitatiune o desiértà pâna in fundu.

— Fulmen . . . Ascépta-me! . . . Eu te iubescu! —
— sioptí elu.

Unu semtiementu deosebitu luà potere asupr'a lui. — Pieptulu i-se recí, capulu infierbentatu i-se ingreunà. I-se paré cá si cum se-ar' surupá. Petiorele incepura a-i slabí; — se trase la patu si abia se aruncà in acel'a, indata 'sí si pierdù consciinti'a.

Candu 'si deschise ochii, erá diua luminósa, si radiale sórelui se refrangeau pe arabescurile covóreloru mauresé. Inaintea densului siedeá o figura cu ochi negri si facia de trandafir, cu buze rosiũ-ciresie, cu unu peru negru cá si carbunele. — Erá Fulmen din portretu, — iubit'a sa din balu.

Ralph nu se surprinse de locu. Liniscitu 'si delectá privirea pre acésta facia, acarei surisu delicatu si dulce i umplù sufletulu cu unu semtiementu cerescu. Nu se potea misícá, nici nu potea vorbí, — inse si déca ar' fi potutu, totu nu ar' fi vorbitu, pentrucà 'lu cuprinsese o langedíme asié de dulce, cá si cundu se-ar' fi odihnindu pre nori. . . .

Si densulu trebuiá se fia in ceriu, de-sî privia tapetele mauresé si tablourile spanióle ale odaiei s'ale.

Dóra nici nu cugetá, ca unde se póte aflá? Intru adevéru erá una desfatere supra-terestra, de a vedé pe Fulmen fora de paliditate si fora de tristétia si chiar' cu ace'a facia cu care si-o inchipuise elu in amorulu seu fierbinte, cu privire delicata si stralucita si pre buze cu surisu cõpilarescu.

Asie trecù cãtũ-va tẽmpu. . . . Ralph din candu in candu si deschidea si ẽra si-inchidea ochii. — 'Si reamentĩ in sufletulu seu dĩlele cele mai din urma, decandu adeca a venitu in castelu, pãna in momentulu in care beũ fluiditatea cea nẽgra. . . . Asiẽ dara elu erã mortu, si iotusiũ vedea pre Fulmen. Ce'a ce i spusese acẽst'a, s'a realizatu. . . . Elu s'a intr'unitu cu ea!

— Fulmen! — sioptĩ elu, si unu surisu dulce se joca pre buzele lui, — amat'a mea Fulmen!

Ralph vediũ candu ea si-acoperĩ cu o mana ochii. din cari curse o lacrima. Cu cẽ-alalta man'a apucã man'a densului. . . si man'a ei nu erã mai multu asiẽ ghiaciõsa, ci plena de viẽtia calde si palpitatoria.

Elu aflã tõte acestea fõrte naturale. Asiẽ trebuia se se intemple tõte,—asiẽ au crediutu, asiẽ au speratu elu acẽst'a. . . . Elu parasise pamentulu. . . norii 'lu redicara impreuna cu Fulmen in eternitate.

— Scumpulu meu, amatulu meu Ralph, — tu me iubesci cu adeveratu si sinceru, — despre tõte acestea sum convinsa! — dĩse incetinelu Fulmen; si 'si departã man'a dela ochi, cari cautarã la densulu, stralucindu de lacrime. O, ce fericita, nespusu de fericita sum eu! . . .

— Si eu, Fulmen! — Ei bine, — asiẽ dara cã acuma nu te mai indoiesci in amorulu meu? — sioptĩ junele.

— Nu, nici odata mai multu, iubite Ralph. Tu ai voiitu a mori pentru mene.

— Am voiitu a mori! — repetã Ralph. Si se parũ cã si cum l'ar' fi strabatutu unu fulgeru, si indoiasatu incepũ a-si reculege cugetele.

— Da! Ai voiitu a mori, iubitul meu si scumpulu meu amicu! — dîse ea ducându man'a si junelui la buzele s'ale. — Si eu traiescu, precum si tu! — Eu sum Fulmen a t'a pentru totu-de-a-un'a, — si noi vomu fi fericiți. . . . Nu ne va mai poté despartî de catra olalta nicî una potere, nicî chiar' mortea, pentru-cà scimu bene ca ea nu are potere asupr'a amorului nostru. — Ah! scumpulu, fierbinte amatulu si adoratulu meu, déca ai scî catu de fericiți a facutu sinceritatea si curagiulu teu pre Fulmen a t'a!?

— Dara eu nu te intielegu, — dîse junele redicandu-se rapede si cautandu cu una privire turburata la Fulmen, apoi la odai'a si érasîu la adorat'a s'a.

— Ce s'a intemplat? Tu traesci? si eu?! . . .

— Si tu traesci iubitul meu! — dîse ea cu o privire stralucita. Eu amu voiitu a me convinge, ca óre vorbit'ai dreptu, candu mi-ai descoperitu amorulu teu? Eu sum Fulmen ace'a, pre care o-ai vediutu tu, — numai catu de atunci sum mai betrana cu doi ani . . . eu voiu fi a t'a in tóte viéti'a mea.

Junele inca nicî acuma nu intielegea tóte . . . pre Fulmen o privia asié cá si cum si acuma ar' fi spiritu. Se dedase multu mai bine in lumea spiriteloru, decatu cá acuma se se póta transportá atatu de usioru in lumea reala. Numai candu se aretà pe buzele ei unu surisu dulce — pacalitoriu, unu surisu care i aduse a-mente balulu, i-se deschise viersulu.

— Fulmen! — dîse elu — tu m'ai pacalitu!

Fumen érasîu apucà man'a lui Ralph si o duse la buzele ei.

— Te-amu pacalitu? — Déca voiesci a te esprimá asié, — respunse ea. Inse mie-mi mai place a dîce ca te-am probatu. Eu te-am aflatu sinceru, ~~te~~alu. Fulmen de Roche-Noire, unic'a fiica a parentelui seu, va fi fericita déca ti-va poté fi socia.

— O, Fulmen, ast'a a fostu ~~una~~^o proba prea grea, — dîse Ralph. . . Déca ai sci câtu am suferitu eu in aceste doue dîle! . . .

— Si eu in acesti doi ani din urma? — intrerupse ea cuvintele junelui. Séu credi, ca asié de usioru se uita juramentulu cui-va? O! nu, iubitulu meu; — acuma sciu, ca me iubesci, intru adeveru me iubesci, si nici ~~una~~ data nu m'ai uitatu. Dara acuma a si fostu in urma tempulu cá se me convingu. — Nu cugeti acuma mai multu la Ermin'a, clironóm'a avuta de Roche-Noire?

— Fulmen, pentru Domnedieu, . . . vorbesce! — se rogà Ralph. — Asié 'mi sclipescu tóte inaintea ochiloru! Vorbesce, — cà-ci eu nu-mi potu esplicá tóte aceste. . . .

Asculta dara! — dîse ea, — éra inainte de tóte împacà-te cu cugetulu, ca eu traiescu intru adeveru. Eu te jubescu chiar' din ace'a séra, si mi-am propusu inca de atunci a nu-mi intinde man'a la altu barbatu. Dara ace'a nu sa potutu intemplá asié de usioru. Mam'a mea, o femeia spaniola, a careia nume lu-portu, me destinase pentru unu consangeanu alu seu, pentru unu veru alu meu, si inainte i promise acestui'a man'a mea. Tatalu meu nu a voiitu a calcá acésta promisiune. Dara eu am remasu totu la acea hotarire a mea, cà numai a t'a o se fiu, pentru-cà numai pre tene te iubescu. — Câm de siepte septemani

furàmu insciintiati, ca verulu meu, pre care eu nici una-data nu l'am vediutu, e cadiutu in duelu. Astű-feliű devenii libera! — si óre poti luá tu in nume de reu, cà eu am voiitu a te probá! Naincetatu te-am avutu inaintea ochiloru. Am sciutu cum tű-curge viėti'a, si si-ace'a ca m'ai uitatu! . . . Pst nu me intrerumpe! In momentulu acest'a, acuma sciu ca anim'a t'a intrėga a fostu a mea, — póte ca inca si fora de scirea t'a! Si óre poti condamnă pre parentele meu, pentru-cà nu a voiitu a-si da unic'a s'a fica unui barbatu strainu, pàna ce nu va fi convinsu despre caracterulu acelu'a? Astű-feliű apoi ne-amu hotaritu in comunu, cá se te supunemu la proba. Parentele meu a corespunsu cu unchiulu teu metropolitulu, care te si tramise aici cá se iei de socia pre Ermin'a de Roche-Noire. Eu am voiitu a te supune la proba indata dela inceputu, si eu am fostu acelu Ioanu Denis care te condusei aici.

— Tu? Ioanu Denis? bálbái Ralph, ascultandu fara de a respirá macarű.

— Da! Sermanulu baiatu morise cu doue dűle mai inainte, si numai pucini sciėu de mórtea lui! — Servitoriulu nostru celu betranu erá introdusu in acestu secretu si eu m'am prezentatu inaintea ta su numirea de Ioanu Denis. Indata cu ocaziunea sosirei t'ale am voiitu a te invetiá cu demoniacele si a te face capabilu a intielege miraculositatűle. Ermin'a nu mi-e sor'a, ci una prea vrednica vėra a mea. Sermanei intru adeveru i veni cu greu a jocá rolulu ce i se desemnase. Ea adese-ori a ajunsu in starea ace'a cá se descopere tóte. Si-apoi celė-alalte acuma le scii! őr' manele mi le imbracase-mű in piele de sierpe si astű-feliű man'a umeda rece te aduse in ratacire. őr in sticla a fostu

o beutura somnulentă, a carei influență e totu una-data și restauratorie.

— Dar' aventur'a din pădure?! — întrebă Ralph.

— A! da, — așa-i. D'apoi și ace'a încă a fostu naturală. Pistolulu a fostu implutu numai cu pulvere, eu am prevediutu că se poate întâmplă încă și așa ceva, și cându ti-ai descărcatu tu arm'a, eu fără de veste m'am acatiatu de unu brădu și așa la parere am disparutu din-aintea ochiloru tei.

Ralph se frecă de-a-lungulu frunții cu palm'a.

— O Fulmen! tu . . .

— E bine, dî . . . dî numai . . . tu vicleana!

— Tu ești spiritul și angherul! — dîse junele îmbrăcându-o.

— Nu-mi pase, — dîse ea primindu cu bucuria primul sarut alu junelui, — pentru-că suntu și spirite bune. Tu ti-ai ținutu cuventulu, amorulu teu ține și dincolo de mormentu. Și nici una-data nu va vedé ceriulu o femeii mai sinceră, decata cum voiu fi eu catra tene.

Junele încă una-data voii a-o îmbrăcisiă, dară ea se retrase răsîndu.

— Nu suntemu singuri, iubitul meu, — șopti ea.

Ralph caută în giuru. Betranulu baronu intră suridîndu în chilia, după densulu unu teneru elegantu și la braciulu acestui'a Ermin'a.

— Buna demaneti'a iubitul meu ginere! — dîse baronulu. — Se mai așteptamu încă până duminecă, s'eu se anunciamu încă adî fidentierea?

Ralph strinse cu stîmă man'a baronului și apoi apropiindu-se de Fulmen, i șopti la urechia:

— Totuși ești unu angher adevăratu, tu draculețiu iubitu! și așa cum ești te voiu iubi în tota vieti'a mea!

